

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/178/2020
Identifikačné číslo spisu:	8117201067
Dátum vydania rozhodnutia:	24.08.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Erika Šobichová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:8117201067.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Šobichovej a členov senátu JUDr. Martina Vladíka a Mgr. Petra Melichera, v spore žalobkyne C.. I. Y., narodenej XX. C. XXXX, bývajúcej v G., K. XXX/XX, zastúpenej JUDr. Gabrielou Jablonskou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Letná 47, proti žalovanej Obci Lomnička, so sídlom v Lomničke 66, IČO: 00 330 027, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Daniel Blyšťan s.r.o., so sídlom v Košiciach, Thurzova 3367/6A, IČO: 47 231 785, o určenie neplatnosti odvolania z funkcie, vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 11 Cpr 7/2017, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 30. júna 2020, sp. zn. 12 CoPr 1/2020, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30. júna 2020, sp. zn. 12 CoPr 1/2020, z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d ě a ľ š i e k o n a n i e .

Odôvodnenie

1. Žalobkyňa sa žalobou podanou dňa 20. januára 2017 domáhala určenia, že jej odvolanie z funkcie riaditeľky Základnej a Materskej školy Lomnička (ďalej len „základnej a materskej školy“) vykonané listom zo dňa 20. decembra 2016 je neplatné. Ďalej sa domáhala určenia, že jej funkcia riaditeľky naďalej trvá a uloženia povinnosti žalovanej umožniť jej vykonávať funkciu riaditeľky základnej a materskej školy, a zároveň si uplatnila nárok na náhradu mzdy od 21. decembra 2016 až do opätovného umožnenia vykonávať funkciu.

2. Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom (prvým v poradí) z 15. marca 2018, č. k. 11 Cpr 7/2017-160, prvým výrokom určil, že odvolanie žalobkyne z funkcie riaditeľky základnej a materskej školy vykonané listom žalovanej zo dňa 20. decembra 2016 je neplatné, druhým výrokom v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, tretím výrokom konanie v časti uhradenia náhrady mzdy vo výške rozdielu príjmu riaditeľky základnej a materskej školy a rádovej učiteľky vypočítanej od 21. decembra 2016 až do opätovného umožnenia vykonávať funkciu riaditeľky vylúčil na samostatné konanie a štvrtým výrokom žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v celom rozsahu.

3. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) uznesením z 8. novembra 2018, sp. zn. 19 CoPr

2/2018, odmietol odvolanie žalovanej proti tretiemu výroku rozsudku súdu prvej inštancie z 15. marca 2018, č. k. 11 Cpr 7/2017-160, ktorým súd prvej inštancie konanie v časti náhrady mzdy vylúčil na samostatné konanie a vo zvyšnej napadnutej časti, okrem druhého výroku predmetného rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd prvej inštancie žalobu vo zvyšnej časti zamietol, rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a v rozsahu zrušenia mu vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Vo svojom uznesení odvolací súd uviedol, že bolo nepochybné, že žalobkyňa bola do funkcie riaditeľky menovaná žalovanou dňa 30. apríla 2014 s účinnosťou od 1. júla 2014 do 30. júna 2019. V tejto súvislosti jej vznikla aj povinnosť deklarovať svoje majetkové pomery do 30 dní od ustanovenia do funkcie riaditeľky [v zmysle § 10 ods. 1 písm. a) zákona č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme v platnom znení (ďalej len „zákon č. 552/2003 Z. z.“)]. Zákon viaže lehotu na splnenie si uvedenej povinnosti na okamih ustanovenia do funkcie, ktorým bol 1. júl 2014 a z dokazovania vyplynulo, že žalobkyňa si túto povinnosť nesplnila. Zákon zriaďovateľovi ukladá obligatórne povinnosť odvolať riaditeľa aj v prípade, ak si nesplní svoju povinnosť deklarovať svoje majetkové pomery v lehote 30 dní od ustanovenia do funkcie. Táto povinnosť zriaďovateľa nie je limitovaná z časového hľadiska a v prípade, ak zriaďovateľ takéto porušenie zistí, musí pristúpiť k odvolaniu riaditeľa. Právny úkon urobený žalovanou - odvolanie žalobkyne z funkcie riaditeľky školy, je tak platným právnym úkonom z hľadiska jeho určitosti, zrozumiteľnosti a skutočnosti, že sa dostal do dispozičnej sféry druhej strany. Neplatný by však mohol byť pre rozpor s dobrými mravmi. Rozpor s dobrými mravmi predpokladá, že motívy odvolania nie sú v súlade so základnými zásadami právneho poriadku. Povinnosťou súdu prvej inštancie tak bolo skúmať motív odvolania žalobkyne z funkcie riaditeľky, ak ho táto označila za účelové z dôvodu, že začala poukazovať na neplnenie si zákonných povinností žalovanej ako zriaďovateľa školy, čo malo vyústiť až do podania trestného oznámenia a civilných žalôb zo strany žalobkyne. Súd prvej inštancie vôbec nezisťoval a nezaoberal sa úvahami, či z hľadiska takto uplatneného odvolania z funkcie riaditeľky so zreteľom na všetky dostupné okolnosti prípadu, takéto konanie žalovanej zodpovedalo dobrým mravom. Zistenie skutočného motívu a skutočných dôvodov pre odvolanie žalobkyne z funkcie riaditeľky podľa názoru odvolacieho súdu mohlo viesť k zisteniu, či tento jednostranný právny úkon je (nie je) v rozpore s dobrými mravmi.

4. Súd prvej inštancie rozsudkom (druhým v poradí) z 8. októbra 2019, č. k. 11 Cpr 7/2017-286, prvým výrokom určil, že odvolanie žalobkyne z funkcie riaditeľky základnej a materskej školy vykonané listom z 20. decembra 2016 je neplatné a druhým výrokom priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v celom rozsahu. Vo svojom rozsudku poukázal na ustanovenia § 3 ods. 1 a 2 a § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v platnom znení (ďalej len „Občiansky zákonník“) a uviedol, že z dokazovania vyplynulo, že hlavným motívom a dôvodom odvolania žalobkyne z funkcie riaditeľky bolo jej konanie, ktorým poukazovala na neplnenie si zákonných povinností zo strany žalovanej. Za podozrivú možno označiť aj skutočnosť, že k zisteniu porušenia povinnosti žalobkyne deklarovať svoje majetkové pomery došlo až v roku 2016, t. j. dva roky po jej ustanovení do funkcie. K odvolaniu žalobkyne došlo po podaní trestných oznámení a civilných žalôb voči žalovanej, ktorých predmetom bolo porušovanie rozpočtových pravidiel na úseku originálnych kompetencií zriaďovateľa základnej a materskej školy - žalovanej, ktorá nemala poukazovať finančné prostriedky zo svojho rozpočtu základnej škole v súlade so zákonom. Podstatnou okolnosťou bola aj skutočnosť, že na obci nefungoval žiadny administratívny poriadok, a preto bolo pre žalobkyňu ťažké dokázať, že si zákonnú povinnosť odovzdania majetkového priznania splnila. Samotná žalovaná v konaní uviedla, že obec nemala dostatok finančných prostriedkov a potrebovali pokryť iné náklady, ktoré boli taktiež nevyhnutné, a z toho dôvodu neboli základnej škole poukazované financie z rozpočtu v plnej výške. Odvolanie z funkcie riaditeľky je preto v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka neplatným právnym úkonom pre jeho rozpor s dobrými mravmi. Žalovaná odvolala žalobkyňu z funkcie z dôvodu, že sa žalobkyňa dožadovala zákonnými prostriedkami, aby žalovaná plnila svoje rozpočtové povinnosti. Namiesto toho, aby žalovaná riešila nedostatky vo financovaní školy, odvolala z funkcie žalobkyňu a vymenovala nového riaditeľa, ktorý vzal žaloby voči žalovanej späť. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na skutočnosť, že škola sa stala dlžníkom voči jednotlivým inštitúciám a žalovaná bola povinná svoj dlh voči žalovanej riešiť tým, že jej bol poskytnutý úver. Aj súčasný riaditeľ školy vnímal problém jej nedostatočného financovania zo strany žalovanej, čo vyplynulo aj z jeho listu adresovaného Ministerstvu školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky.

5. Odvolací súd napadnutým rozsudkom z 30. júna 2020, sp. zn. 12 CoPr 1/2020, zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu zamietol a žalovanej priznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu. Vo svojom rozsudku uviedol, že súd prvej inštancie síce dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne z funkcie riaditeľky bolo účelové, ale opomenul, že toto odvolanie smerovalo skutočne k dosiahnutiu navonok proklamovaného cieľa, ktorým bola zákonná povinnosť zriaďovateľa odvolať riaditeľku v prípade nesplnenia si zákonnej povinnosti deklarovať svoje majetkové pomery v lehote 30 dní od ustanovenia do funkcie. Toto odvolanie bolo zamerané výlučne na to, aby žalovaná rešpektovala zákonný stav, v ktorom bola nútená žalobkyňu z funkcie riaditeľky odvolať pre nesplnenie jej zákonných povinností. Motivované tak nemohlo byť konaním žalobkyne, ktorá poukazovala na možné porušovanie zákonných povinností žalovanej.

6. Proti v záhlaví označenému rozsudku odvolacieho súdu podala v celom rozsahu dovolanie žalobkyňa z dôvodu podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v platnom znení (ďalej len „C. s. p.“). Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) C. s. p. namietala dovolateľka nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Súd prvej inštancie vo svojom (v poradí druhom) rozsudku skúmal podľa pokynov odvolacieho súdu iba možný rozpor právneho úkonu odvolania z funkcie s dobrými mravmi. Súd prvej inštancie v zmysle uvedeného pokynu vykonal dokazovanie a z neho zistil, že predmetné odvolanie z funkcie bolo v rozpore s dobrými mravmi. Inými okolnosťami odvolania žalobkyne sa nezaoberal. Odvolací súd v napadnutom rozsudku bez toho, aby vykonal dokazovanie, dospel k odlišným skutkovým a právnym záverom. V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) sp. zn. 1 Cdo 202/2006, ak sa chcel odvolací súd odchýliť od skutkových zistení súdu prvej inštancie na základe bezprostredne ním vykonaných dôkazov, mal dokazovanie sám v potrebnom rozsahu zopakovať a zadovážiť si rovnocenný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov, a tým aj pre odklon nielen od svojho rozhodnutia, ale aj od svojho skoršieho právneho názoru. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p. dovolateľka uviedla, že doterajšia súdna prax riešila len otázku odvolania vedúceho zamestnanca bez uvedenia dôvodu, t. j. riešila len podstatné náležitosti právneho úkonu odvolania vedúceho zamestnanca. Otázka rozporu dvoch právnych predpisov, t. j. možnosti odvolať a nemožnosti pre rozpor s dobrými mravmi, však v praxi dovolacieho súdu riešená nebola. Namietala pritom nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 3 ods. 7 písm. b) zákona č. 596/2003 Z. z. o štátnej správe v školstve a školskej samospráve a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 596/2003 Z. z.“) zo strany odvolacieho súdu. Dovolaciemu súdu navrhla, aby napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

7. K dovolaniu sa vyjadrila žalovaná, podľa ktorej dovolacie dôvody tvrdené žalobkyňou nie sú dané. Uviedla, že žalobkyňa nepreukázala, že by žalovanej podala majetkové priznanie v lehote stanovenej zákonom. V konaní bola síce predložená doručka, ktorá mala predmetné podanie preukazovať, ale podľa žalovanej išlo o nepravdivý a falošný dôkaz, v súvislosti s ktorým podala aj trestné oznámenie. Žalobkyňa neuviedla žiaden procesný postup odvolacieho súdu, ktorý by jej znemožnil výkon jej procesných práv. Odvolací súd sa neodchýlil od skutkových zistení súdu prvej inštancie, pretože posúdenie otázky rozporu právneho úkonu s dobrými mravmi je otázkou právnou a nie skutkovou. Napadnuté rozhodnutie je zrozumiteľné, zodpovedá zásadám formálnej logiky a nenesie známky svojvôle, či nezrozumiteľnosti. Ďalej uviedla, že odvolací súd správne aplikoval ustanovenie § 3 ods. 7 písm. b) zákona č. 596/2003 Z. z. a odvolanie žalobkyne z funkcie bolo v súlade so zákonom. Dovolaciemu súdu navrhla, aby dovolanie žalobkyne odmietol.

8. K vyjadreniu žalovanej k dovolaniu sa vyjadrila žalobkyňa a zopakovala svoju argumentáciu uvedenú v dovolaní. Tvrdila, že majetkové priznanie podala dokonca dvakrát, a to vo februári a v apríli 2014, čo bolo podľa jej názoru v konaní aj preukázané. Opätovne poukázala na ustanovenia § 3 ods. 7 písm. b) a ods. 9 zákona č. 596/2003 Z. z. a § 10 ods. 1 až 3 zákona č. 596/2003 Z. z. a zopakovala skutkové okolnosti, ktoré mali preukazovať, že jej odvolanie z funkcie bolo v rozpore s dobrými mravmi.

9. Najvyšší súd po zistení, že dovolanie podala strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté

rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.) a v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania.

10. Najvyšší súd ako súd dovolací po preskúmaní veci v zmysle ustanovení § 438 a nasl. C. s. p. dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je dôvodné.

11. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou najvyššieho súdu (R 111/1998) považovaná za procesnú vadu („inú vadu konania“) nezakladajúcu prípustnosť dovolania. Správnosť takého nazerania na právne dôsledky nepreskúmateľnosti potvrdili viaceré rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (por. napríklad rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015 a III. ÚS 288/2015). Ústavný súd v náleze z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 konštatoval, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 O. s. p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.“.

12. Na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Toto stanovisko bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016.

13. Dovolací súd pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka (strany) na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva aj z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

14. Rovnako sa ústavný súd vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

15. O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak zo strany súdu došlo k takej interpretácii a aplikácii právnej normy, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

16. Kritériom pre posúdenie (ne)preskúmateľnosti rozhodnutia je splnenie náležitostí odôvodnenia ustanovených zákonom, ktoré ukladá súdu povinnosť podať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozsudku a tým preukázať jeho správnosť. Rozhodnutie súdu preto musí obsahovať úplné a výstižné odôvodnenie, v ktorom súd logicky, vnútorne kompaktné a

neprotirečivo vysvetlí svoj postup a dôvody svojho rozhodnutia. Pritom sa musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Odôvodnenie musí byť súčasne i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí, t. j. musí byť preskúmateľné.

17. Rozhodnutie súdu môže byť za určitých okolností nezákonné (protiústavné) aj z toho dôvodu, že podáva nepresný alebo nezrozumiteľný výklad zákonného práva, pretože len náležité, t. j. zákonom vyžadovaným spôsobom odôvodnené rozhodnutie naplňa ústavné kritériá vyplývajúce z ústavy. Obdobne ako v skutkovej oblasti, i v oblasti nedostatočne vyloženej a odôvodnenej právnej argumentácie nastávajú podobné následky vedúce k neúplnosti a hlavne k nepresvedčivosti či nepreskúmateľnosti rozhodnutia, ktoré je v rozpore so zásadami spravodlivého procesu tak, ako sú deklarované v čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

18. Odôvodnenie rozhodnutia súdu, z ktorého nemožno zistiť, akým spôsobom súd postupoval pri posudzovaní rozhodných skutočností v prejednávanej veci, nevyhovuje zákonným požiadavkám, ktoré C. s. p. kladie na obsah odôvodnenia rozhodnutia a v konečnom dôsledku takéto rozhodnutie zasahuje do základných práv účastníka súdneho konania, ktorý má nárok na to, aby bola jeho vec spravodlivo posúdená. Civilný súd je preto povinný svoje rozhodnutie riadne odôvodniť, je povinný tiež zrozumiteľným spôsobom vysvetliť, ako a prípadne prečo sa určitou námietkou nezaoberal. Odôvodnenie rozhodnutia musí stranám konania umožňovať spoznať úvahy súdu, ktoré boli relevantné pre výsledok konania, a tým preskúmateľnosť súdneho rozhodnutia z hľadiska zákonnosti a vecnej správnosti. Pre presvedčivosť súdneho rozhodnutia je kľúčové, aby súdy reagovali na substantívne argumenty a námietky strán sporu a aby vysvetlili, prečo ich neprijali.

19. V preskúmvanej veci došlo podľa názoru dovolacieho súdu postupom odvolacieho súdu k naplneniu vady vyplývajúcej z ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p. Táto vada spočíva v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku v otázke (ne)súladu odvolania žalobkyne z funkcie s dobrými mravmi. Odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení výslovne inštruoval súd prvej inštancie, aby doplnil dokazovanie vo vzťahu k skutočnému motívu odvolania žalobkyne z funkcie, a aby predmetný motív následne preskúmal z hľadiska jeho súladu s dobrými mravmi, keďže prípadný nesúlad by predmetné odvolanie činil absolútne neplatným v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie následne v zmysle pokynu odvolacieho súdu dokazovanie v uvedenom zmysle doplnil a rozsiahlym spôsobom odôvodnil svoj právny záver o nesúlade odvolania z funkcie s dobrými mravmi (viď bod 4. tohto uznesenia). Vychádzal pritom zo skutočnosti, že k odvolaniu žalobkyne z funkcie došlo dva roky po porušení jej povinnosti podať majetkové priznanie a po podaní trestných oznámení a civilných žalôb proti žalovanej z dôvodu neplnenia si jej finančných a rozpočtových povinností voči základnej škole, ktorou bola žalobkyňa riaditeľkou. Právny záver o nesúlade odvolania z funkcie s dobrými mravmi súd prvej inštancie odôvodnil aj ďalšími súvisiacimi okolnosťami (neexistujúci administratívny poriadok v obci, skutočné finančné problémy obce, späťvzatie žalôb voči obci novým riaditeľom školy a i.). Odvolací súd sa v napadnutom rozsudku s uvedeným právnym záverom súdu prvej inštancie nestotožnil, avšak bez riadneho odôvodnenia. V bode 14. svojho rozsudku sa stručne obmedzil na konštatovanie, že skutočným motívom odvolania žalobkyne z funkcie bolo rešpektovanie zákonného stavu a splnenie si svojej zákonnej povinnosti odvolať riaditeľku z funkcie v prípade nepodania majetkového priznania v stanovenej lehote. Odvolací súd tento svoj právny záver nijako bližšie neodôvodnil poukazom na vykonané dokazovanie, ani inými okolnosťami. Takéto odôvodnenie rozhodnutia nemožno považovať za vyhovujúce zákonným požiadavkám, ktoré právna úprava kladie na obsah odôvodnenia rozhodnutia.

20. Riadne a presvedčivé odôvodnenie písomnej formy rozsudku je nielen formálnou požiadavkou, ktorou sa má zamedziť vydaniu obsahovo nezdôvodnených, nepresvedčivých alebo neurčitých a nezrozumiteľných rozsudkov, ale má byť v prvom rade prameňom poznania úvah súdu tak v otázke zisťovania skutkového stavu veci, ako aj v právnom posúdení veci. Tieto požiadavky však napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako ani rozsudok súdu prvej inštancie, nespĺňajú.

21. Odvolací súd sa preto bude musieť v ďalšom konaní vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť dostatočne vysvetlený jednak s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ako aj s poukazom na ním prijaté právne závery. Je dôležité, aby odvolací súd odôvodnil svoje úvahy, na základe ktorých dospel k vysloveným právnym záverom.

22. Vzhľadom k zisteniu, že v konaní došlo k procesným vadám podľa § 420 písm. f) C. s. p., ktorá skutočnosť je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne, najvyšší súd rozsudok odvolacieho súdu uznesením zrušil (§ 449 ods. 1 C. s. p.) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 C. s. p.). S prihliadnutím na dôvod zrušenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu sa najvyšší súd nezaoberal ďalšími, v dovolaní namietanými vadami.

23. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 C. s. p.). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C. s. p.).

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.